

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Machvmetis Saracenorum Principis, Eivsqve Svccessorum
Vitae, Ac Doctrina, Ipséque Alcoran**

Bibliander, Theodor

[Basel], [1543]

VD16 VD16 K 2583

Quod Alchoran male dicat Abraham fuisse idololatram, & uera historia
ponitur. 12.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98259](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98259)

ad sinistram, ne reperiatis incredulus. Quomodo præsumis dicere, legem quam Alchoran continet, Dei esse, cum nulli ostendas Abraham talem legem dedisse? Nonne si tibi deus reuelauit legem Abraham sequendam? si lex Moyfi data, & lex CHRISTO data, sunt in diuinis libris testamenti et euangelij, ut asseris necessario a lege Abraham nec ad dexteram nec ad sinistram declinant. Quomodo igitur præsumis dicere, tuam legem eminare præ alijs? Non sunt duæ leges testamenti & euangelij, sed una diuina lex, quam CHRISTVS non soluit, sed compleuit, ostendendo spiritum intelligentiæ legis, qui sub litera continetur, & non cognoscebatur, necq; uetus, necq; nouum testamentum deuiat à lege Abraham, sed explicat ea quæ Abraham præcepta erant; scilicet quod coram domino ambularet, ut esset perfectus. Hoc præceptum Moyses explicat, quomodo coram Domino esset ambulandum, Christus uero explicat quomodo ambulans coram Domino iuxta explicationem legis Mosaicæ, peruenire possit ad perfectionem Abraham præceptam. Nihil igitur de lege Abraham restat explicandum, Quomodo igitur lex tua quæ Arabum dicitur, dici potest lex Abraham, quando ab euangelio declinat? Vtiq; nõ debes præsumere, deum tibi maiorem peritiã dedisse quam CHRISTO, quem & tibi & cunctis prophetis præfers. Oportet igitur ut fatearis, non esse nisi unam legem & Abraham & Moyfi & CHRISTI: quæ seruantibus summam remunerationem æternæ uitæ promittit. Neque possunt esse plura perfectissima, cum quodlibet posset esse perfectius. Sola igitur una est perfectissima uia seu lex, ad unum perfectissimum finem perducens: quæ alia esse non potest, quàm illa per quam CHRISTVS qui omnium perfectissimus, iuit & docuit eundum. Quid facit te adeo uariantem & uacillantem in omnibus, nisi ignorantia CHRISTI? Dicis IESVM Mariæ uirginis filium esse CHRISTVM, & in hoc non erras: sed quid CHRISTVS sit, penitus ignoras. Si uero scires firmissima fide, CHRISTVM uerum filium Dei patris & Mariæ matris: tu uideres uitam æternam, quæ est summa & desideratissima felicitas, non esse per hominem attingibilem, nisi in ipso. Et deus in te maneret, & tu in deo: & non fluctuares in opinionibus eorum qui CHRISTVM ignorant. Utinam tu literas scriuisses, & studuisses saltem illius discipuli CHRISTI dilectissimi Ioannis euangelistæ parua Canonica epistola: uacasses utiq; à labore Alchoran, & acquiesceres illi luci ueritatis. Cur uoluit deus, ut illi in albis uestiti CHRISTVM sequerentur, toties in Alchoran summis laudibus extollerentur (de quorū numero fuit ille euangelista Ioannes CHRISTO dilectissimus, & permanēs uirgo) nisi ut uos illius libri Alchoran cultores, & illorum uitam & doctrinam perquirentes imitarentur. Querite igitur lucem in allegata epistola, ut ad CHRISTVM, qui lux uera est omnem hominem illuminantem pertingatis: & inuenietis thesaurum sapientiæ & intelligentiæ omnium scripturarum.

QVOD ALCHORAN MALE DICAT,

Abraham fuisse idololatram, & uera historia ponitur.

Cap. XII.

Quod autem euangelium perfectissime nobis legem Abraham tradiderit, nunc ostendere conabimur. Et primo, Euangelium & euangelij obseruatores non detrahunt laudi Abraham, quemadmodum Alchoran, & eius sequaces, qui aiunt Abraham primo idololatram, & post conuersionem suam Tharæ suum genitorem de idololatria reprehendisse. De quo multa Alchoran narrat. Hoc autem Abraham in ignominiam cedit, ut in doctrina Machumet legitur: quomodo ipse ob idololatriam illam, indignum se fatetur intercessorem apud Deum. Hoc Machumet non habuit ex textu ueteris testamenti, sed ex quadam

Testamenti & euangelij lex una.

Machumet literarum imperitus.

D. Ioannis epi sola canonica.

Abraham non fuisse idololatram.

*Iosephus histo-
riographus.*

Hebraei.

*Vera de Abra-
hamo historia,
ex sacris lite-
ris, non iudeo-
rum fabulis.*

*Abram, Abra-
ham.*

Sarra, Sarra.

Ismael.

Isaac.

quadam glosa, quam quidam Iudæus pro euasione obiectionis quæ fit de annis Tharæ & Abrahæ cogitauit, quam Christiani non acceptant, neq; Iudæus Iosephus, historiographus maximus. Vnde nequaquam est credendū, Abraham de ciuitate Vr Chaldæorum educitū, idololatræ fuisse, aut eius patrem, aut auum Nachor, uel Heber (à quo ipse & Iudæi hebræi dicuntur) aut Noë, siue aliquem alium prædecesorem eius. Ad mandatū dei Abraham subito egressus est, de terra & cognatione sua in terrā Chanaan, & deus ob hanc obedientiā dixit: Faciā te in gentem magnā, & benedicā tibi, & magnificabo nomen tuum, erisq; benedictus. Benedicā benedicientibus tibi, & maledicā maledicentibus tibi, atq; in te benedicentur uniuersæ cognationes terræ. Et iterū: Omnem terrā quam con-
spicis, dabo tibi & semini tuo usq; in sempiternum, faciāq; semen tuum ut puluerem, si potest quis hominū numerare puluerē terræ, semen etiam tuū numerare poterit. Et iterū: Noli timere, ego protector tuus sum, & merces tua magna nimis. Et iterum: Non erit uernaculus tuus hæres tuus, sed qui egredietur de utero tuo, ipsum habebis heredem. Suspice cælum, & numera stellas si potes, sic erit semen tuum. Credidit Abraham deo, & reputatū est illi ad iusticiam. Et iterum: Ego deus omnipotens: ambula coram me, & esto perfectus, ponamq; fœdus meum inter me & te, & multiplicabo te uehementer nimis. Cecidit Abraham pronus in terram, dixitq; ei deus: Ego sum, & pactum meum tecum, erisq; pater multarum gentium, nec ultra uocaberis Abram, sed Abraham: quia patrem multarum gentium constitui te. Faciāq; te crescere uehementissime, & ponam in gentibus, regesq; ex te egredientur. Et statuam pactum meum inter me & te, & inter semen tuum post te in generationibus tuis fœdere sempiterno: ut sim Deus tuus, & seminis tui post te, Sarraī uxorem tuam non uocabis Sarraī, sed Sarra, & benedicam ei, & ex illa dabo tibi filium, cui benedicturus sum, eritq; in nationes, & reges populorum orientur ex eo. Cecidit Abraham in facie suā, & risit in corde suo, dicens: Putasne centenariū nascetur filius, & Sarra nonagenaria pariet? dixitq; ad dominum: Utinam Ismael uiuat coram te, quem ex Agar ancilla habui, Sarra hoc desiderante & deprecante. Et ait dominus ad Abraham: Sarra uxor tua pariet tibi filium, & uocabis nomen suum Isaac, et constitutam pactum meum illi in fœdus sempiternum, & semini eius post eum. Super Ismael quoq; exaudiui te. Ecce benedicam ei, & augebo & multiplicabo eum ualde. **XII.** duces generabit, faciāq; illum in gentem magnam. pactum uerò meum statuam ad Isaac. Postea ut deus mandauit, circumcidit se Abraham & Ismaelem **XIII.** annorum, & omnes uiros domus suæ. Deinde apparuit ei dominus in ualle Mambra, sedenti ad ostium tabernaculi sui in ipso seruitore diei. Cui cum aperuisset oculos, apparuerunt ei tres uiri stantes propè eum, quos cum uidisset, cucurrit in occursum eorum de ostio tabernaculi, & adorauit in terra, & dixit: Domine, si inueni gratiam in oculis tuis, non transeas seruum tuum, sed afferam pauxillum aquæ, & lauentur pedes uestri, & requiescite sub arbore: ponamq; buccillam panis, & confortetur cor uestrum, postea transibitis. Qui dixerunt, fac ut locutus es. Sarra concepit, & peperit filium in senectute sua, tempore quo prædixerat ei deus: uocauitq; Abraham nomen filij sui, quem genuerat ei Sarra, Isaac: & circumcidit eum die octauo, sicut præceperat ei Deus, cum centum esset annorum. Cūque uidisset Sarra filium Agar Aegyptiæ, ludentem cum filio suo Isaac, dixit ad Abraham: Eijce ancillam hanc, & filium eius, non enim erit hæres filius ancillæ cum filio meo Isaac. Et dixit Deus ad Abraham: Omnia quæ dixerit tibi Sarra, audi uocem eius: quoniam in Isaac uocabitur tibi semen, sed & filium ancillæ faciā in gentem magnam,

magnam, quia semen tuum est. Deinde tentauit Deus Abraham, dicens: Tolle filium tuum unigenitum, quem diligis, Isaac: & uade in terram uisionis, & offeres eum ibi in holocaustum, super unum montium quem monstrauero tibi. Tulerunt Abraham ligna holocausti, & imposuit super Isaac filium, ipseque portabat in suis manibus ignem & gladium. Dixit Isaac: Vbi est uictima? dixit Abraham: Deus prouidebit de uictima, fili mi. Cumque colligasset Isaac filium suum, & posuisset in altare super struem lignorum, & arripuit gladium, ut immolaret filium suum. Et ecce angelus Domini in celis dixit ei: Abraham!

Abraham, ne extendas manum tuam super puerum, neque facias ei quicquam. Nunc cognoui quod timeas dominum, & non peperceris filio tuo unigenito propter me. Abraham uidens arietem inter uepres cornibus haerentem, ipsum obtulit pro filio. Per memetipsum iuravi, dicit Dominus: quia fecisti rem hanc, & non pepercisti filio tuo unigenito, propter me, benedicam tibi, & multiplicabo semen tuum sicut stellas coeli, & arenam quae est in litore maris. Possidebit semen tuum portas inimicorum suorum, & benedicentur in semine tuo omnes gentes terrae, quia obedisti uoci meae. Moritur Sarra. Abraham aliam capit uxorem, ex qua habuit filios. Deditque Abraham cuncta quae possidebat, Isaac, filiis autem concubinarum, largitus est munera: & separauit eos ab Isaac filio suo. & deficiens, centum LXXV. annorum mortuus est. Dixitque Deus Isaac: Ero tecum, & benedicam tibi. Tibi enim & semini tuo dabo uniuersas regiones has, complens iuramentum quod spondi Abraham patri tuo. Et multiplicabo semen tuum, sicut stellas coeli, daboque posteris tuis uniuersas regiones has, & benedicam in semine tuo omnes gentes terrae, eo quod obedierit Abraham uoci meae, & custodierit praecepta & mandata mea, & caerimonias legesque seruauerit. Ecce quae de Abraham, uera leguntur.

DE PROMISSIONE FACTA ABRAHAE

fideli. Cap. XIII.

Abraham uero pater multarum gentium, quia pater fidei: Credidit enim deo, & reputatum est ei ad iusticiam. Ideo omnes deo credentes, modo quo Abraham, iustificatur per fidem. Et quia Isaac filium Deus illi dedit propter fidem, qualiter secundum naturam cursum ab Abraham XCIX. annorum, ex Sarra non nagenaria, & insuper sterili, cui muliebria deficiebant, generari non potuit: scilicet, per fidem nos desideria consequi aeternae uitae, supra mortalem nostram naturam. Optamus siquidem filios habere, ut in ipsis noster mortalis defectus instaretur, & in ipsis uiuamus. Per fidem uero uidemus Abraham desiderium iustificatum. Meruit igitur consequi desiderium suum ab eo, cui credidit nihil impossibile. Per fidem consecutus est uitam in filio sibi a Deo dato, & consequenter in posteris usque in sempiternum. Dicit enim Deus: Terram hanc semini tuo dabo usque in sempiternum. Viuit igitur in sempiterno semine suo Abraham. Et Abraham uiuit, qui fuit filius secundum carnem: non secundum repromissionem, sed secundum spiritum, modo quo uiuit spiritus credentis in promissis Dei. Patet igitur Abraham cum deo quod esse debet sempiternum, continuatur per Isaac, non per Ismaelem: scilicet in semine fidei, non in semine carnis. Hinc omnes fideles, in Isaac uocati sunt semen Abraham. Filij igitur Abraham, sunt credentes Deo in tantum, quod fide iustificentur. Ideo aiebat propheta: Latere sterilis quae non parit, erumpe & clama quae non parturit: quia multi filij desertae, magis quam eius quae habet uirum. Quare ex Sarra libera, licet sterili, Isaac promissus: ostendit omnes gentiles fideles in patre Abraham benedictos, filios promissionis.

Abraha mors.

Fidei uis.

Abrahae uita
quomodo sem-
piterna.

G sionis